

Nicolas Fargues na pláži

Román v románu není novinkou jednadvacátého století. Nicolas Fargues však znásobuje zakotvení fiktivních děl v rámcovém příběhu, a sice o jakési díla virtuální. Například John příliš nepokračuje v knize, kterou si umínil napsat, nejspíš ji nikdy nedopíše. Knihu Belvala, slavného televizního reportéra, zase napsal nějaký černoš. Postup „románu v románu“ má své hranice; Johnovy úvahy při četbě Belvalova románu jako by obtěžkaly román Nicolase Farguese, jenž vyniká spíše svým způsobem vytváření dialogů a situování děje než komentářem vypravěče. Ale ani takových deset stránek komentáře nám potěšení z četby opravdu zkazit nemůže.

Neboť, jak ostatně již prokázal ve svých šesti předešlých knihách, tento spisovatel dokáže rychle postupovat. Čtenáři ve chvílce dojde jeho záměr, pousměje se nad ironickými úryvky, dešifruje tón jednotlivých postav, často i souhlasně příkyvuje. Autor nám vlastně promítá film – Farguesův smysl pro obraz je totiž natolik vyostřený, že jednoho dne skončí u filmu – a my jsme od prvního okamžiku jeho zajatci. V jedné části se John zúčastní hromadného sběru odpadků, který organizuje radnice.

započteno